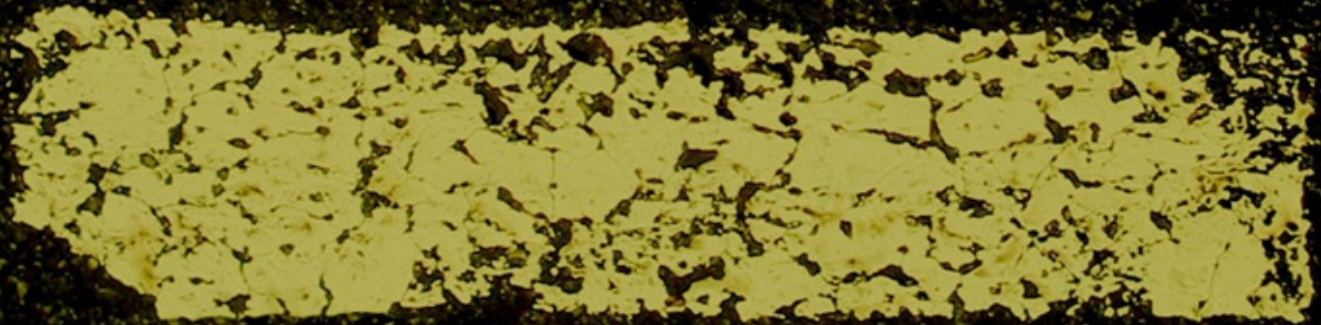

ON ÜÇ
kaan kısıakürek

On Üç

Kaan Kısakürek

2013

[ÖYLESİNE](#)
[GÜNDÜZ GÖZÜYLE](#)
[GOD IS A DJZ](#)
[SUSUN](#)
[KARMAKARIŞIK](#)
[AL BİR DE BURADAN YAK](#)
[ÖLÜRÜM DE AFFETMEM](#)
[HAYAT DEDİKLERİ BU OLSA GEREK](#)
[İMKÂNSIZ](#)
[DOKTOR BEY BENİ ELLEMESİN.](#)
[REFÜJE EDİLME](#)
[HESABA YAZMAK LAZIM](#)
[PENALTILARA](#)
[GÖZ KALEMİ](#)
[RASTLANTI OLAMAZ...](#)
[GARİP](#)
[GRİ TONAJ](#)
[FATE](#)
[GEREKİR Mİ?](#)
[UZUN ZAMAN OLDU](#)
[VAGON](#)
[YAZDIM BİTTİ](#)
[KUPA AS](#)
[ADIMIN HARFLERİ EKSİK \(SPECIAL EDITION\)](#)
[HATIRALAR](#)
[KİMİNSE.](#)
[SÖYLENTİ](#)
[KUŞUMA \(1 YILLIK YETER\)](#)
[YAZGI](#)
[GEÇ KALMIŞIM](#)
[TENEKE](#)
[SENI](#)
[OLASILIKSIZ](#)
[...](#)
[AMEN!](#)
[VAR MISIN YOK MU?](#)
[LOVE](#)
[KOLEKSİYON](#)
[AL BİR DE BURADAN YAKI](#)
[ARALIK](#)
[HELALİMİN GANINI DÖKTÜM](#)
[MAHŞER-İ AZAL](#)
[NARİ-N](#)
[AMORTİ](#)
[SOYA SOSU](#)
[BİOGRAFİ'EM](#)
[KİFAYET](#)
[BİRİKMİŞ](#)
[KAR TANESİ](#)
[ARKA BAHÇE](#)
[ADIMIN HARFLERİ EKSİK](#)
[MİSAFİR](#)
[İRONİ](#)
[KAHKAHA](#)
[KIRILGAN](#)
[SEZGİLER](#)
[4.GÜN - DENEME 2](#)
[3. GÜN](#)

Öylesine

Dökülmeyecek kelimeler bu sefer.
Bu denli kifayetsiz, bu denli kalenderken yüreğim.
Çağlayan her nefes söndüremez.
Yazgısı bu denlimin.
Kader, ben inanmazken sıra.
Geç olsa da bilirim.
Kaybettiğim her başlangıç bana yara.
Gözlerim...
Sözlerim beni ağlatan.
Yavaş, ama acısız olsun isterim.
İyi akşamlar dilerim.

Gündüz Gözüyle

Bir sonbahar sabahı için parlak, kar taneleri kadar mat, poyrazlar denli keskin bakışlar var etrafta. Her biri arayışta belli ki... Geçip giden yıllar gösterir ruhlardaki buhranı. Kayıp zamanları için fazlasıyla çabalayan egolar, küçüklüğümde birleştirdiğim legolar kadar kolay bozuluyor karşımda. Saygı duyduğum bir kaç insan, gururlarıyla yerle bir oluyor tek tek. Üzülüyorum harcadığım sevgiye, bireysel olmasa da isyanım, değer verilenler; keder getiriyor ruhuma. Sarf edilen üç beş manasız kelam bitiriyor her şeyi. Yüzümdeki buse kadar geçici hassasiyetim nokta koyuyor küçücük beyinlerdeki sorulara. Kurulan küçük oyunlar belli ki eksik kurallar bazında. Gerçekler her zaman acı getirmiyor insana. Hayatın denklemsiz bir oyun olduğunu unutanlara, şarkılar besteliyorum bulsunlar diye patika yollarını. Her zaman bahar olmuyor mevsim. Boşa yolunan çiçekler bahsediyor kaderden, küçük hayaller peşinde koşmayın diye. Aleni değil belki yazdığım satırlar, her ne kadar adım kadar ezberimde olsa da zekânız, anlayamadıklarınız hayat içindeki bulmacaların çözümü. Biliyorum herkes kendi için yaşar ama tost makinası eritir her eski kaşarı.

God Is A Djz

Bahsettiğim şey cami minarelerinden elektro set çıkaran imamlar değil aslında, daha yüzeysel ve realist hayaller kuruyorum ben. Küçük insanların büyük halleri gibi, boş kafalara sıkılan kurşunlar kadar ucuz değil hayat; yakın bir arkadaşım kanıtladı. Her ne kadar pikapta dönen plaktan farksız olmasa da, doğduğum güne daha lanet etmedim. Boş gözlerle izledim çevremi, dolu sözler kadar sert değil belki, belki hayal âlemi, gün ışığı. Kemirgenlere geçilmemiş bir biyoloji dersi kadar boş yaşananlar. Balon gibi söner aslında. Sadece birazcık ısı yeter.

Susun

Sınırlı geçmiş zaman içinde kendim olmadığımı biliyorum. Küçük problemler yıktı bu dev adamı. Aslında yumurcak çocuklar gibi kurduğum hayatımda iniş çıkışlara çok yer yoktu. Canımdan çok sevdiğim annem ve kardeşimi ayrı bir kenara alırsak kimse için istenilen, beklentilere cevap verebilecek bir insan olmadım hiçbir zaman. Pişmanlıklarım olmadı desem zaten yalancı ben iyice batacaktım saplı olduğum hayal dünyasına. Kimse için kendi canımı sıkmak istemedim. En sevdiklerimin bile. Zaten sevgi dediğin ya karşılıksız olacak ya hiç olmayacaktı benim için. Uzaktan sevmeler hoşuma gitmiştir bunca zaman. Evlilik aşkı öldürür mü bilmem ama mantık sevgiyi bitiriyor yavrucağım.

7 yıldır bir büyük adım atamamışım hayata dair. Anlayacağınız aynı yerde sayıyorum. Çevrem, flörtlerim, problemlerim. Anlaşılması zor olmamalı eski sevgililerim için. Ortalama bir insan için fazla beklentisi olanlar, yanlış insanla tanışmışlar özür dilerim!

Anlamanızı istediğim, ben kendimi bile kaybetmişim. Siz mazur görün kurduğum saçma sapan cümleleri. Amacım niyetim kimseyi incitmek kimsenin hayatında bir yer etmek değil. Bilirim yalnız doğduğun gibi öleceksin fakat. İnanın sizi sevmediğimden değil ama gerçekten aşkı bulamadığımdan şikâyetçiyim.

Bu yüzden bırakın içeyim, bırakın dertlerimle gülüp eğleneyim.

İnanın bir zararım yok kimseye.

Ben uzaktan sever uzaktan nefret ederim.

Karmakarışık

Aklım bu aralar karmakarışık. Yıllar boyu inanıp güvendiğim fikirler, viski bardağının içinde eriyen buzlar kadar yararsız benliğime. Dondurucu soğuklar bile kızgın güneş ışıklarına karşı çaresizken, bedenim ruhumun ağırlığını taşıyamaz oldu bu gencecik yaşımda.

Hayır... !

Hayır, anladığınız gibi değil. =)

bir kedinin ip yumağını karıştırdığı denli bulanık değil aklım.

Çok daha fazlası var bu boş bakan gözlerde.

Kurduğum boş sözler kapatmaya çalışıyor gizlediğim dâhiliği.

Aptallık benim için balçıkla sıvamaya çalıştığınız güneş. Bilmediğim çok şey var hakkınızda.

Darwin kadar uzağım varoluş teorisine.

Tek bildiğim, maymunlar bizden ileride.

Atam sen rahat uyu...

Al Bir De Buradan Yak

Boş öğütler kadar dinlenesi yok monotonluğun rutin ezgisinin. Saniyeler akıp giderken gençliğimden, alacalı boş geçen zaman darlıyor ruhumu usul usul. Tutunduğum her dalı kesen Azrail; yeterince bade yokmuş gibi inişli çıkışlı yaşantımda, azar azar çalıyor ruhumdaki enerjiyi. Mutluluğun hayalini kurmak bile yoruyor bazen. Bestelenmemiş marşlar gibi sessiz sakin. Haykırışlar opak.

Karanlık mahzenlerde yetişmedi bu düşünceler, çıkıp gezmek istiyor özgürce. Bireysel her ego tatminine karşıyken, aynalar zorluyor asabımı ucuz boş vaatleriyle. Hatıraların silemediği özlem var. Derin bir yara gibi sızlıyor kalbimde. Asıl düşünmek acıtıyor canımı. Yarama basarken tuzu sinsice. Ben gözyaşlarımı saklama telaşında; unutuyorum başımdan geçenleri. Silmek istiyorum her talihsiz serüveni hayatımdan. Alın yazısı diyorlar silinmez. !

Son kalan gücümle gülüyorum insanlara.

Ruhumu silmeye çalışırken kurşun kalemin silgisiyle, alın yazısı akıp gidiyor döktüğüm terle.

Kalıyorum bir başıma. Alnım ak gözüm pek.

Boşuna büyümedim dağların soğuk tepelerine karşı. Ne ben yarattım onları ne zorlamaya hakları var aklımın sınırlarını.

Lakin bahsedilen güzel beyaz çiçekler yalan, kopardım bütün yaprakları...

Ölürüm De Affetmem

Bana hayal âleminde yaşıyorsun diyenlere, hayat dersi vermek için söyledim; reel takılıp rüya görmektense sürreal takılıp sanat yaparım diye. Ben sanatımı yaptım...

Gişe rekorları kırmadı ama Nobel ödülü direktten döndü. =)

İyi akşamlar.

Hayat Dedikleri Bu Olsa Gerek

Yazı ya da turaydı sonucu küçücük iddiamın. Hayatla aramdaki yarışının galibini belirlemek için. Usul usul süzülen madeni para çizerken kaderimi. Ben sessiz sedasız razıyım şansıma. Oysaki bardağın ne yarısı dolu ne geri kalanı bostu bunca sene. Her olasılığa sırtını dönmüş bu adam varken içimde. Ben kumara değil kendime yenik düşmüştüm hayatta. Her şeye rağmen en pozitif seçeneği seçercesine sallarken şıklar arasından. Hayat ÖSS kadar kolay olmadığını kanıtladı bana. Dönüp sildim her işaretlediğim şikkı umursamaz bir tavırla. Ne de olsa ben çoktan bitirmiştım, sizin sınava hazırlandığınız hayata hazırlık sınavını. Sıra ölümü tatmaya gelmişti. Bir indie gibi, leş ve umursamaz. Ne de olsa hayat tarzımdı, sıkıntısız, acısız ölüme merhaba derken. Her zaman alışık olduğum bu monotonluk maratonu. 500 olmasa da 495 metreyi sorunsuz koştum ben bu parkurda. Bırakın da Tanrı'ya bir yardımım olsun. İteleyerek kazandırayım hayata, arkamdan bana bakanları. Ya sana tapıyorum ya da ben zaten seni tanıyorum da konuşuyorum. Tanrım ben sana geliyorum...

İmkansız

Küçük bir çocuğun hayal dünyası için minik renkli misketler gibi yuvarlanıp giderken zaman, koyu kırmızı rengi, alabildiğince vücudunda akan kandan ayıran aşk, belli belirsiz yön değiştiriyor hayat için çizdiğim upuzun yolda. Çıplak ayaklarımla yürüdüğüm patikalar, gündüzleri bile alabildiğince karanlık benim için. Ufuğun kızıl ve siyah karışımı, duygularımın tonajını açıyor, boyaya katılan su misali. Ve aşk başlıyor bir daha damarlarımda. Tadı; atmaya kıyamadığım eski spor ayakkabılarımla tekrar tekrar giyermişçesine, arzulu ve heyecanlı. Binlerce farklı çeşit arasında, tadına bakamadan en güzel çikolatayı seçmek kadar zor aslında aradığım sevgiliyi bulmak. Fakat hayallerden ibaret olan hayat, gereken şansını vermek için bekletiyor beni, mutluluğu ölümsüzleştirmek için çekilen fotoğraflar gibi. Hepsi ayrı ayrı raflanmış, kaldırılmış hafıza albümüne. Özlenen güzel günlerin aksine, kalan boş yaprakları için olası aile albümünün, yeterince kibritimin kalmaması korkutuyor beni. Esen rüzgâr yanan sayfaların acısını söndürüyor yavaş yavaş. Ve ben imzamı atıyorum o eski mutluluk karelerinin altında. Kendimi yaşamak için çekip gidiyorum ilkbahardan, hoş hafif bir esintiyle. Dönerken yürüdüğüm o patika yollardan, eski spor ayakkabılarımla birlikte.

Doktor Bey Beni Ellemesin.

Kendimden şüphe etmek için bir neden aramıyorum.

Eğer ilginizi çekip de yazdığım yazıları okuyorsanız, sizi uyarmak isterim. Bu daha önceki yazılarıma pek de eşdeğer bir metin olmayabilir.

Uzun zamandır üzerinde çalıştığım fikirler çerçevesinde, reel olarak nitelendirdiğimiz hayattan kısa zamanlı paradoks kopmalar yaşadıysam da, emeklerimin karşılığını aldığıma kati suret ile inanıyorum.

Gelgitler yaşadığım, bu sanal olarak ayrılan (!) ve göremediğimiz tarafın inanç adında belleğimize kazındığı dönemler içinde Türkiye siyasetini yakından ilgilendiren yerel seçim sonuçları ile kesin kararımı sandık başında vermiş bulunuyorum.

Evet, ! Tanrı inanılanın aksine, daha sade bir kişiliktir.

Kimsenin inancına karışacak değilim, daha da gerçekçisi; herkesin dini inancı kadar Tanrı inancım var.

Fakat daha önce yazılan ve kutsal sayılan kitaplar doğrultusunda, Dünya'yı 7 günde yaratan ve insanoğlunun çözdüğü her yeni sırrın arkasındaki zekasal mimarın sahibi olan Tanrı'nın, yine kendi yarattığı mahlukatlardan, sınırsız gücü ve kudretine karşı teşekkür beklemesi ki kısaca biz adına ibadet diyoruz, inanılanın aksine Tanrının sahip olduğu kudreti yücelten değil bilakis tezat ve zafi bir düşüncedir. Bu denli sonsuz gücün sahibi ve yaratıcısının, tanrının elçisi adıyla, kullanma kılavuzu niyetli kitaplarının gerçeği yansıttığına inanmakta güçlük çekiyorum.

Alenen, hiçbir ihtiyacı olmayan ve evrenin yaratıcısı olan tanrının, yarattığı mahlûkatlardan teşekkür beklemesi, deyim yerindeyse mecazi ve masalsıdır.

Tekrar etmem gerekirse, genel olarak yaşadığımız çevrenin farklılık pigmentlerinden olsa gerek, bahsettiğim konular, güncel yaşamımız hakkında ve içerisinde hiç bir mantıklı örnek teşkil etmemektedir.

Lakin hayal dünyasından ibaret olan tezim ilerleyişinde, yarattığı mahlûkattan teşekkür bekleyen bir Tanrı'nın da kudreti şüphe uyandırır. Masalların, gerçek olmayışının da nedeni aslında budur.

Yaratılan, mantığıyla; yaratanla yarışamaz.

Aksi takdirde psikolojik bunaltı gözlenebilir. Ya da közlenebilir =)

Her gün yemekten önce yarım kırılmış bebek aspirini sorunu permanant bir şekilde çözer.

Acil Şifalar dileriz.

Refüje Edilme

Dip Not: Aşağıda okuyacağınız bütün satırların mimarisi organik beslenmeden başkası değildir.

Fikirler uçuşurken etrafta, insanın aklını toplaması zaman alıyor. Yakaladığın her detay, seni bambaşka hayallerin peşinden, olası gerçeklere sürüklüyor. Yaradılışının temel esası olan bu klasik döngü son zamanlarda beni içinden çıkılmaz bir buhrana sürükledi. Her sabah kalktığımda bambaşka bir insan olma hevesi. Melankoli hareketlerim, karakterimdeki boşlukları içten içe değiştirmeye, daha da fenası ise şekillendirmeye başladı. Gün içinde yaşadığım kısmi travmalar, gerek anlık gerek kısa zamanlı ruh değişimlerine sürüklüyor beni. Hayaller kuruyorum, gezinirken etrafta, gördüklerim; görmek istediklerime yaklaşıyor yavaş yavaş. Görüntüler netliklerini kaybederken, geçen zamanın gerçekliği perçinliyor fikirlerimi. Karar vermek zorunda kalıyorum yakın geleceğime. Kimse olmasın istiyorum beni yönlendiren. Hayat daha basit olsun; eski günlerdeki gibi... Bir ben olsun istiyorum benden içeri. Yalandan yaşadığım hayatıma onu bırakıp yoluma devam etmek en güzeli...

2 saatim daha var.

Hesaba Yazmak Lazım

Ağıtlar yakılsın istiyorum durduk durmadık yere, gözyaşları sel olsun, akıp giderken. Akıllarda izler bıraksın sorgusuz sualsiz. Doğru insan yanlış zamanda gelsin girsin hayatıma. Bomboş duvarları çimlerle boyamak tat veriyor bana. Kare kalem çalışmış gibi; karalamalardan, gereksiz taramalardan kaçarak. Zamanlı zamansız gelgitler yaşıyorum. Acabalar içinde kaybolurken zaman akıp gidiyor birer birer.

Durup düşünmek yaramıyor bana. Kedi gibi nankör olmak zevk veriyor. Tek atıp gidiyorum her masadan. Kıssadan hisse hesabı dağlıyor kalbimi çevredeki fısıltılar. Hıştırtılar geceleri dar kılıyor. Yar gelip gidiyor yavaş yavaş. Şafakta bir gemi batarmış gibi. Güneş yine hafif meşru. Krem karamel tadında bir aldatı. Yakıp yıkasım geliyor bir an, bir an lobutlar gibi yıkılıyor hayallerim. Ben, sen gibi oluyorum...

Doğru zamana attığım yanlış adımla. Saatler duruyor saniyelerde. Ağzında silmeye çalıştığın adım, acımsı. Beynine çoktan altın harflerle kazındı. Cheers.

K double A e N ' e ithafen. !

Penaltılara

Kalmışsa hayatın kendisi, baştan kayıp demektir. şans; kendisine ne denli güvendiğim aşıkârken, yarı yolda bırakıyorsa beni. İçimden gelenleri söylemişim ele güne ne fark eder. Sahte hareketlerle geçirilmiş her saniye, hayatımdan alıp götürürken geçen istisnasız her güzel kareyi. Ben gecenin karanlığında sahilde bir başıma, yavaş yavaş içiyorum dalgalarla. Sahte insanlar, sahte gülüşler maketleri andıran. Güneşi balçıkla sıvamışlar çoktan, hem de ne merdivene gerek kalmış, ne rengârenk boya kovalarına. Boş gözlerim yemyeşil, kimi zaman iltifatlar aldığım. Renkleri içimde soluk, kalbi içimde atmayan. Donuk kanım, beyaza çalmış alı, kederden dolan her kadeh gözyaşlarıyla. Çok görmeyin bana sarhoşluğu, silmek istediğim yıllar varken hafızamda. Heyecandan terlemişken avuç içlerim, çektiğim son penaltıda çatal direğinde patlar, ne ben inanırım kazanmaya; ne uzatmalar bırakır beni hayatı yaşamaya.

Göz Kalemi

Gözlerimin altı kapkara, kalemler çekilmiş neşterlerden, incecik çizgiler oluk oluk kanla dolu. Göz çukurlarım bomboş, beyazı kırmızıya, yeşili siyaha çalmış. Yine de gözüm ufukta, bakabildiğim, görebildiğim en uzak noktada. Ellerim kollarım bağlı belki kelepçelerle, ruhum zindanlarda saklı en görülmemiş en bilinmemiş. Hem تنها hem karanlık. Ölüm kadar basit değil kurtulmak kendimden. Yüzüm kefen, derim toprak olmuşken. Kulaklarım duymasın, tatmasın dilim acıyı diye kesmişken yaşama inat, kanıma işlemen bozdu beni, aklımı yarı yolda bırakmışken. Boşluğa çektiğim her kürek çaldı yaşımdan, kar düştü saçlarıma gözlerimden süzülen. İçim kadar soğuk değil sevgim aşkım. Kimse bilmez paylaşmaya korkarım. Kalan tek temiz yer kalbimken. Bırak atsın küçücük yüreğim ellerinde, senin teninde hayat bulsun kaderim. Ben senin için doğmuşum bırak seninle öleyim.

Rastlantı Olamaz...

Anlamsız haykırışlar, boş bakışlar çare etmez ayrılıklara. Trenlerin kalkış kornası gibi keskindir. Saniyeler, gözyaşlarını tutmak için kısalsın istersiniz. Olmaz, durmaz zamana inat yerlerinde, akar gider gözlerden damla damla boşluğa, belki toprağa belki sonsuza. İmkânsız değildir aslında geri dönüş. Sadece ağır gelir insana. Belki atılıp da yiten adımlardan, belki geçenin ağırlığı belki gururun tadı bilinmez ama bitip gitmez hiçbir zaman. Belki unutulur, belki unutturulur zamanla, belki değil mecburidir kapanması. Yaralarda açık kalmaz zaten hiçbir zaman. Ne denli derin olursa olsun. Kapanır gider; izi kalır sonsuza dek. Unutturmamak için, belki de...

Tren camlarında gördüm ben en acı uğurlamaları. Ne kadar saklanmaya çalışsa da ayrılığın o keskin acısını. Durmadan, kare kare geçerken zaman. Ayrıldığın ister sevgin ister bağlılığın olsun. Ağaçlar kadar seri geçip gider gözlerinden. Hızlı, usulca, o dumanlar arasında. Sana kalan demirin o sert sesi, sanki yalnızlığın bıraktığı ninniler gibi...

Garip

Kısa ve öz olsun istiyorum hayat hikâyem, rutine kaçıp kaçıp gelsin geri. Zahmeti az, acısı olmasın. Yaşayıp bitirmek istiyorum, iz bırakmadan; tanınmadan çok fazla. Gereksiz kalsın çok fazla muhabbet, her yerde tanıdık olmasın selam verilip alınacak. Can gibi kalsın, 1 kere verilip alınan. Aşk peşinde koşmadım koşmam da ben. Gelen gideni aratır, doğrudur ama sallamam. Silgisiz sınava girmek zaten baştan aptallık baştan yalan. Adım yazsın yeter. Duyulup duyulmamış pek sallamam. Zaten ömrüm bir kadeh kadar, bırakın içip gideyim. Helal olsun bırakılan, kına kadar kırmızı elimde tuttuğum yar. Toz pembe hayaller kalsın sizde, altın tabakta sunduğum, siz ha tanıdım derken ha tanırken. Attığım her zar, her umut bırakın dönsün sonsuza, yargılamayın beni. Hele başım sonum 6 kare 6 köşe. Bilirim uğurlu sayısı yalan, şans yalan, kader yalan. Yerine olmadıysa arta kalan, yaşanmış zaten haram. Kâh gülerim kâh ağlarım ben, bana her şey su dünyada tamam. Bırakın acısız yaşayım. Bırakın ben yalan.

Garip belki isteğim, ben siz değilim bilemem. Nargilemin dumanına benzer hayallerim, daha baştan çözemem.

Gri Tonaj

Esnemek kadar kolay değil yaşamak hayatı kusursuzca. Bulabilmek her bulmacanın boş kalan karelerini, yanlışsızca, karalamadan üstünü. Dağıtılabilmek kara bulutları kafanın üstünde gezen, yağmura izin versen de; sele kapılıp gitmemek. Yaz günü kar yağmasını beklemek belki en güzeli. En beklenmeyeni becerebilmek zor olan. İnanmak içten yormadan, usulca. Acı çekmek belki de sevgi için. Her şeyin sonunda huzur varsa ebedi, gidebilmek bıkmadan usanmadan karanlık yollarda. Her yanlış bile bile yapmak akıllılık bence. Farkına varmadan düşmekten iyidir kanımca. Hesap vermek zorunda kalmamak bir nevi. Ne yaratana, ne yaratılana... Bir melek varsa koruyan kollayan seni, kanatlarının altında şımarmak en güzeli. Zarar gelmeyeceğini bile bile zorlamak sınırları, belki de geçmek ötesine gözün kapalı. Yaşamak budur bence. Geri kalan çabalar fazlasıyla nafi. Ne para, ne aşk, ne dost ne düşman... Yalnızken kendinsen eğer, kalabalık bir yalan dünya bir yalan. Bakan gözler kem belki, belki sen deli, belki ben senden deli...

Tek bildiğim daha kapatmayın beni!

Fate

Hence, it exists or not, my preparations are still obvious. The day, those who calls as the "payoff", there will be only me as 1 who stands still against you. The day which, there will not be "fate" anymore.

Your arms will fall. Your defence will collapse, and you will be hail'in for the first and the last time. But; I will not be stoppin, sadly... I can not be.

Because;

It is a movement.

A movement which can not be stop'd.

Do not even dare.

Once again. Fate will not be your lieuteant anymore. On the day, that we will be meeting again... For the first and the last time.

Till that, I will b pray'n.

For a sign.

Ps. Hope you are watchin...

Gerekir Mi?

Cebimde kalan bozuk paralarla alabildiğim son sigaraydı belki içtiğim. İçime çekmediğim zehir, sırf hayaller kurdurabiliyor diye dumanıyla, bambaşka geliyordu bana. Hem de hiç içmediğim, hiç bilmediğim halde tadını. Yaktığım her yeni dal, her yeni ateş beni yakıyor; gözlerimin önünde eriyip giden bedenimin yerini hayal meyal dumanlar alıyordu. Karanlığın içinde ışığım olmuştu oysaki. Ta ki onun da sonu gelene kadar. Her güzel, her biten anı gibi için için yanarken tütün, parmaklarım çoktan donmuştu bile ayazdan. Basasım geldi ellerime kalan közü, çekindim acısından. Korkarak kısarken gözlerimi, irkildim. Ölümle burun buruna, ölümün kokusuyla. Söndürdüm sigarayı, sönüp giden hayatıma isyanla, aşkının sevginin bana verdiği acıyla belki. Durup düşünecek zaman olsa belki. Akıp giden saniyeler gözlerimin önünde kâğıt yapraklı takvimler gibi. Gerekir miydi? Bilmem fakat durdum. Ama düşünmedim! İsbet olur diye.

Uzun Zaman Oldu

Dökülen takvim yaprakları gösterdi ne denli kaybolduğumu yokluğunda. Esen rüzgârla yok olup giden benliğim, akıp giden zaman ve cevapsız sorular...

Oysaki ilk gördüğümde ne hayallerim, ne planlarım vardı ikimiz için. Sen herkesten farklı, tek eşsizdin. Ben çevrende pervane, göstermeksizin sana kendimi! Uzaktan sevme çabasındaydım. Korkumdan olsa gerek, kâbuslarımın nedenleri olurmuşçasına bir yerde. Sığ sularda yüzmek kadar zor bir o kadar keyifsiz. Şimdi anlıyorum korkunun ecele faydası olmadığını. Sen gittikten, ben öldükten sonra...

Uzun zaman oldu; birini bu kadar sevmeyeli, birine bu kadar bağlanmayalı içten; kana kana. Bir o kadar da çabuk sana duyduğum öfkem, kinim, nefretim...

Yapraklar sarıdan yeşile geçerken sen, belki istisnasız, belki istikrarsızca ama bahara özel. Yine benden uzak, yine benim içimde. Yorgunluğum kıştan, sacımdaki aklar karlardan kalma lapa lapa yağan. İçimdeki soğuk; belki ayaza belki (!) Arşa takiben, gözlerim yollarda sözlerim birer birer tükenirken.

Uzaktasın yine bana; sanki hiç başlamamışız gibi. Belki şehir aynı, yerin aynı gelesim var yanına ama... Bu sefer hem cümleler hem düşünceler farklı bir bakıma. Bir hafta önce, bir hafta sonra bambaşkıyken aramızda: anlıyorum usulca; mesafeler acı, önemli olan yol değil hal olunca...

Uzun zaman oldu biliyorum, seni öpmeden geçirdiğim. Özlüyorum desem... Benim için anlamsız öpüşmeler, tatsız, duygusuz... Söylemiştim sana biliyorum! Ama yalanmış meğer...

Ne kadar anlatabilir ıstırabı daha açıkça bilemem ama;
Özür diliyorum. Uzun zaman oldu.

Vagon

Bir tek kurşun, o kapkara, gümüş kulplu silahtan çıkan o bir tek kurşun; saniyelerin bile ilerisinde, o kapkara hayallerden geçip, gümüş gibi parlayan kalbimi delip geçti oysaki...

Koyu kırmızı olsaydı kanım, ah bir tek istediğim; ojelerin kadar kırmızı olsaydı akan kanım; yüreğime geçirdiğin her bir tırnağın bıraktığı iz biraz daha anlamlı, biraz daha aşk dolu olacaktı oysaki. Hatıraların aksine, her biri zihnime kazınmış olan, bana seni hatırlatmaktan bıkmayan yerli yersiz hatıraların aksine, yitip giden sen; acıların en gerçeği değil, en belirsiziydin belli ki. Belki sevgilim değildin, belki sevdiğim; sevebildiğim biri değildin benim için ama ulaşılmazlığın kadar çekiciydin her zaman, her hareketinle bana.

Bomboş gözlerim, anlamsız bakışlarımla açtığım o kocaman bomboş gözlerim; anlatabilseydi sana hissettiklerimi az da olsa, sarhoşken söylediğim yalanlar bir anlam kazanır mıydı bilmem! Bilemem ama yanımda yanı başımda; kollarımda olurdun şimdi sen.

Geçip giden trenlerin boş vagonları gibi şimdi kalbim, ruhsuzum. Duygusuzum, kalbimdeki kocaman delikle ben.

Yazdım Bitti

Mürekkep siyahlığında bir gece, soğuk ve sessiz. Bir başıma yağmurda yürüyorum. Kırık sokak lambasına gözüm ilişiyor ve ben! Her şeyi başa alıyorum.

Stop! Kestik! Sesiyle irkiliyorum uyukladığım koltukta. Set, ışıklar, dekor, hepsi çoktan toplanmış, kameralar yavaş yavaş kapanıyor. Flash'lar hala zihnimde, hala gözlerimde parlıyor. Yok diyorum olamaz. Bir oyundan farksız gördüklerim. Sen karşımda; tenin kadar temiz, kokun gibi eşsiz, tek bir farkla, belki bir başkasıyla. İnanmak, inanmamak arasında git gelleri yaşarken ben, dayanamayıp ısıyorum kendimi; belki gerçeği anlamak için, belki acının verdiği zevki tatmak için. Ufak bir sessizliğin ardından sen; hoşçakal diyebiliyorsun. Nereye demek gelmiyor içimden. Söylemek istediklerime inat dönüp gidiyorum. İstavroz çıkarıyorum, neden niçin bilmiyorum. Belki inanmak işime yarar belki de sadece güzel görüldüğü için. İçim ağlıyor, gözlerime inat, buruk bir gülümseme belli belirsiz. Korkuyorum. Gece soğuk ve sessiz. Ben, bir başıma yağmurda yürüyorum. Kırık sokak lambası gözüme takılıyor. Ve ben, ... Neyse, kestik!

Kupa As

Bir balık olmak kadar zorsa hayat, unutmamak için yaşananları; zaman ne geçmiş, ne gelecek...
Sadece 2 saniyeden ibaret.

Frederick Lampard

Hayallerinizi yaşayamıyorsanız eğer, inancınız sizden evvel uykuya dalmış demektir.

Juan Rosey Anroank

Kıyamet bir ceza değil, aksine Tanrı'nın; kendisini sınavanlara sunduğu bir mucize olacaktır.

Seint. Albert Dore

Aşk en büyük mutlulukların en kısa ve en acısıdır.

Julien Swenie Broql

Eğer doğruluk küstahlığı gerektiriyorsa, hiç arkadaşımın kalmaması olağan ötesinde...

Sir. William Rogue

Boş sözlerin aksine; boş bakışlar, gerekenin ötesinde anlamlı ve ılımlıdır.

Keith Hade Lytea

Yalan söylemek, hayal dünyasına küçük bir yolculuktan ibarettir.

Henry Odysee

Bilim, insanın kurgusundan ibarettir.

Jay Jay Jackson

Rutin; sonun en belirgin başlangıcıdır.

Samantha Ruabel

P.S: hayat felsefem için gereğinden fazlası yalnızca 19 kupona aldığım bir el kitabından ibaretti.

Adımın Harfleri Eksik (Special Edition)

Bir kalbin yoksa sevecek, dudakların anlamsız, renksiz kalır hayata. Duyguların düğümlü, gölgenin sisleri dağılmış belli belirsiz. Toplamaya çalışmak, boşa kürek çekmek kadar değersiz. Elden ayaktan çekilirken sen; çabaların çaresiz, yorgunlukla boğuşan bedenin kedersiz. Bomboş bakan yeşil gözlerinse kışın açan çiçekler gibi güzel, öleceği bir o kadar kesin. Bedelsiz yaptığın işler hayata, çabaların kadar yorucuyken yalanlar. Hafızan kadar boş ellerin, sarılırken yalnızlığa; sen yine bir başına, doğduğun kadar temiz, bir o kadar çaresiz. Fısıldamak bile zor geliyor kendi adını, bu denli eksikse harfleri...

Hatıralar

Hafızam her ne kadar çok kuvvetli olsa da, geçmişe hiçbir zaman sarmaşıklarla bağlı kalmadım. Bir ağacın köklerinden farksızdı oysaki hatıralar benim için. Olabildiğince kuvvetli, uzun ve beni besleyip ayakta tutan. Yaşananlar öğretti hayatı bana. Her geçen saniye daha acımasız, daha ruhsuz olabilmeyi de; göreceliği olduklarından öte pratikte eşsiz, kavramda şüphesizlerdi bilfiil. Karanlıkta parlayan yıldızlara inat, gündüzleri sevdim hep. Güneşin aydınlığı, ısısı bir adım öndeydi parıltılarıma. Görünmem gereken geceye inat gün gözüyle yıldız olmak istedim, sahtelere inat. Zormuş anladım zamanla. Çabalarım, tavırlarım hep aynı doğrultuda amacımdan bir o denli uzak.

Sonuç...!

Sonucu bilemem ama yıldızlardan farkım var bu aralar. Onlar kadar uzak olsam da insanoğluna, bir o kadar tekim şu dünyada!

Ps. Skati ışınla beni.

Kiminse.

...to tell the truth, it has been always so obvious that, I couldn't control myself in many cases, which brought up the hardest scenes of a drought in my daily-life routine roughly. However, I don't know if it would be totally ethic to call it "Luck", has been always with me as well as my shadow is. The confidence among these semi antithetic situation ensures me, by a divine spirit, a great depression that I may portray without demonstrating any simple negativity by its core. then everything takes back where it did start again, like its the same story churning that it never did so fast before and to tell the truth...

Kiminse onun olsun!

Ne kimseyle ne kendimle yarışmak istiyorum bu sefer. Akıp giden zamana inat yaşlanmamak elimdeyken, hele de birden çok seçeneğin olduğunu göz önünde bulundurursak, her şeyin istenildiği gibi olmaması, olamaması normalden bile biraz daha gerçekçi. Denemek gerek tabii! Ama zorlamanın faydası yok. Kendi haline bırakmak, kendini açıp da, ruhunu teslim etmeden seni görmesini sağlamak yetmeli. Yetip de gitmeli. Bir başkasına, hem de hiç tanımadığın görmediğin birisine. Kendini karşılaştıramayacağın. Sorular sorup bunalmayacağın. Bir bakıma bir tek olacağın, ya da bunu bana bırakacağın bir durum bu. Bırak zor olmadan...

Kiminse onun olsun!

Ufukta 1 kalana kadar koşabilmelisin arkana bakmadan. Geride hep sana bakan 1'e mütabakan.

Söylenti

Belli belirsiz bir fısıltı havada, belli belirsiz düşünceler var aklımda. Gölge­min silueti bambaşka, görünenler bambaşka bu defa bana. Hesaplarım, hesapladıklarım kâğıt üstünde kaldılar. Mantığım uzakta, arzularım revaçta ilk defa. Her ne kadar anlamsızda olsa; istediğim olacak elinde sonunda. Kaybettiğime inat kazandığım O'nın güzelliği, sözelliği var kafamda. Belli bu sefer bambaşka bir Kaan var hayatta. Dünya'da tek olmasa da, dünya onun her defa. Her geçen saniye gençleştiriyor beni, her geçen saniye güzelleştiriyor gençliği. Ayrılın, yalnızlığın psikolojisi belki, belki tek olmanın kudreti. Dağıtılmamış kartlara inat, her el benim bu sefer. İçinde bulunduğunuz oyunun oyuncusu da, yazarı da benim yani. Kader dediğimiz bu kadar basit bir nevi. Benim yazdığım. Benim oynadığım. Söz hakkı sizin olsun istedim. Konuşun anlatın diye bana kendinizi. Yeterince bilgim olduktan sonra zaten, gerisi kolay, gerisi alenen. Kukla olmak eğlenceli mi bilmem ama ben varım oyuna ben kukla olduktan sonra...

Sevgiler saygılar bütün yer alanlara.

Kuşuma (1 Yıllık Yeter)

Bazı insanlar vardır bırakmak istemeyeceğin. Hep bir adım önde seni izleyen, seni bekleyen. Yanındayken kendini huzurda hissettiğin. Sorgusuz sualsiz güvenip, her şeyini paylaşabildiğin. Kaybetmemek için belki de canını verebileceğin. Sen onlardan birisin benim için. Ailem kadar anlayışlı, dostlarım kadar yakın, kardeşim kadar koruduğum ve en güzeli ben gibi içten. Gözyaşlarımı, gülücüklerimi paylaşan sen; benim için en harika şeysin. Belki de en imrenileceksin herkes için. Kaybetmeden bilinmezmiş en güzelin en özelin değeri fakat sen bunu denememek için en büyük nedensin. Kuşum sen bir tanesin =)

Yazgı

İmkânsız değil uyuyup da uyanmamak. Rüyanın en güzel yerinde belki son nefesi almak. Alıp da bırakmamak. En güzel en tatlı ölüm bir tarafta, bitarafta her gece yarı ölüm zaten bana. Ne uyumak, ne uyanmak marifet aslında. Gözlerin kapandığında siyahtan ötesi yoksa karşında. Yaşamışsın neye yarar bir bakıma kendi kanımda. Kırmızıyı sevmem aslında. Akıp giderken baksam da ardına; gideni durduramazsın bilirim. Susarım bende giderim.

Bomboş bir oda, uçsuz bucaksız acılar, en büyük yalnızlık üstüne üstlük ben tam ortada elimde zarlarla. Ne atsam, ne yapsam nafile bütün anlamıyla ama hepsi bana uzak hepsi art arda arkamda.

Yepyeni bir gün yepyeni hayallerle başlar ya sıcacık bir kahve tadında...

Bitirmek gelmez içinden güzelliğiyle kalabilmek için her geçen dakika. Önemli olan uyanmak aslında bir bakıma...

Ben ne uyudum ne uyandım yıllarca. Ne hayallerim oldu ne sevgililerim karşımda. Ne sevmeyi bildim ne sevilmeyi aslında. Tek isteğim vardı benim gelir diye beklediğim. O da bu akşam, geldi çattı sonunda. En güzeli bu olsun ölümlü uykumda...

Geç Kalmışım

Doğarken şanslı olmak, ölümünü muhteşem kılmaz. Unutulur gidersin inceden inceye. Yalanların kalır söylediğin, verip de tutamamış olduğun sözlerle beraber. Bağlılık olur adına, bomboş bakan gözlerin, kefen yerine giydiğin. Ne giysilerin ne kıyafetin ne tuttuğun son nefesin. Yanında götüremezsın onu. Sevdiğin, taptığın belli ama bırakması kolay, sen istemesen de. Sarıldığın yine kendi bedeninin. Buz tutmuş ellerin kayar gider, yazıp da bıraktığın mektuplar gibi, zamanla... Bir o kadar zamansızca bir yanda.

Bu kadar basit aslında.

Bu yüzden de en takdir ettiğim hayvan; mürekkep balığıdır şu anda!
(Teşekkür ederim)

Teneke

İnsanlara benzeyen kitaplar vardır. Her başlayan yeni kelime, her satır, her paragrafı biraz daha anlatır karakteri. Sayfaları çevirdikçe tanırınız, anlarsınız onları. Sonları belli olsa da; gelişme önemlidir hep. Bile bile gitmek zevklidir sonuca. Hep iyi biterler çünkü hep en güzel en yaşanmamışı yaşatırlar. Böyle insanlar tutulur zaten. Evlenilip sonsuza kadar yaşanılan.

...

Bazı insanlar vardır kitaplara benzer. Okumak gerekir dikkatlice anlamak için onları. Kuralları vardır hayata karşı; düzenli, anlamlı yaşamları. Her şey sonuna kadar gizlidir içlerinde. Bütün parçaları çözünce siz, sonuca gelince anlarsınız onları. Görüldüğü kadar karışık değildir aslında. En kalını 500-1000 sayfa. Böyle insanlar tutulur zaten. Evlenilip sonsuza kadar yaşanılması.

...

Bazı insanlar vardır, kitaptır aslında. Önsöz yeterlidir hayatları için. Rutin, sıkıcı ama bağlı. Bellidir her şeyleri en baştan. Yalan yoktur lügatlarında. Cildini taşırlar yani. Gelişi gidişi belli. Tirajı belli. Böyle insanlar tutulur zaten. Evlenilip sonsuza kadar yaşanılması.

...

Bazı insanlar vardır, best seller kıvamında. Her an gözlerin aradığı, hep en ünlü hep en istenilen. Raflarda en üsttedirler, en kötüsü 1 numara. Doğarken kazanan bir bakıma. İçeriği fark etmez, cakası yeter zaten mekâna.

Böyle insanlar tutulur zaten. Evlenilip sonsuza kadar yaşanılması.

Nadir insan vardır yazar olabilen. Hayallerden gerçekleri yaratan, bir saniyesi bir saniyesini tutmayan, hiç bir şekilde anlaşılmayan. Evlenilip sonsuza kadar yaşanmaz onlarla, çoğu zamanda tutulmazlar zaten ama

Dedim ya onlardır kitapları yaratan...

Sen!

Bambaşka uyansam yarın doğan güneşle; yattığım yatak farklı, odam farklı ben farklı. Hafızam olmasa, unutsam yaşadıklarımı, tanıdıklarımı... Ben olmasam yarın. Yeller esse yerimde. Kalksam belki de... Kalkasam...

Gözlerim açık kalsa da; görmesem geleni gideni. Bilmesem eskiyi, tanımasam seveni sevmeyeni beni. Unutsam adımları ya; yeniden fııldasalar kulağıma; biraz daha usulca bu sefer. Yeniden başlasam hayata. Bambaşka bir yerde, bambaşka bir şekilde. Gülümsemesem de şimdiki gibi, ölmesem de her gece...

Dönmesen de sen, gelmesen de yanıma, yanı başıma... Sarmasan da beni sımsıkı. Öpüp koklaman da eskisi gibi; ben, yine ben olabilsem sensizmiş gibi!

.....

Kesmesem cümlelerimi yarıda. Gözyaşlarıyla koysam noktaları, yakarışlarımla ünlesem. Değmesen, ah sen değmesen bunlara...

Halibe Eding Adoveur

Olasılıksız

Atılan her adım, kaydedilen her mesafe; anlaşılmazda olsa bir amaca ithaf etmiştir aslında. Yapılan hatalarda bu adımların yarattığı alelade sonuçlardır bir bakıma. Her biri az çok birbirine benzer yani. Bazen çevrilemez bazen hükmedilemez bazense önemsenemez olsalar bile. Bireysel olarak düşünecek olursak insanın doğumuyla amaçları da başlamış sayılabilir. Yanlıları da tabii. Dinsel çerçevede her insan günahkâr doğar yorumu tam olarak gerçeği yansıtmasa da; günaha giden yolu açmıştır kanımca. Buda berbat bir döngünün içinde olduğumuz gerçeğini... Bir bakıma sizin kader değiminizi.

Fakat her ne kadar kaderci olsanız da inancınızda, aslında bilineni yaşadığınızı kabul etmekten öteye geçemediğiniz normu ortada olan. Değişmek, değiştirmek için ne bir nedeniniz ne bir denemeniz var. Doğarken kaybetmek terimi de sanırım burada. Biliyorum belki çok da özüksenecek bir tez değil ama kaybetmek zaten kaderde var. Alın yazısı yani.

Diğer tarafta "sıfırın" zıttı pozisyonunda 1 var. Yol aynı, doğum aynı, hatalar aynı! Bir tek sonuç farklı. Belki daha çok hata, belki daha çok kayıp var. Fakat inanç farklı. Kadersizlik yani. Tanrıyı oynamak gibi bir şey. Korkunç gelse de kulağa, kendi yolunu çizme çabası, hedeflerine giden yolu yaratmak, kaybedip kazanmak; bir şeyler yaratmak bir bakıma...

Küçük detaylara takılmak güzeldir. Farkı gösterir.

Bazıları için "şükürler olsun"

Bazıları için "kader"

Benim için "ne yapabilirim"

Küçük dağları ben yaratmadım buna eminim. Daha büyük olaylar peşindeyim..

İyi akşamlar dilerim.

...

Minicik bir pencereden izledim dünyayı. Yaşanılanlar, yaşanılacak olanlar bir film karesi kadar minik, tek düze ve yetersizdi hep. İçinde bulunduğum dört duvar, beni; benliğimi örten bedenimden farksız, anahtarları ise alkolün anahtarlığına bağlı. Aşamadım demirleri ruhumu çevreleyen, tırnaklarımla kazımama rağmen hem de. Günlerce hiç yılmadan, hiç usanmadan. Gardiyanı olmayan bir hapisanede, kendi kendime uğraştım özgürlüğümü kazanabilmek için. Ne rüşvet işe yaradı ne açık sözlülüğüm. Belliydi, benim değildi. Olmadı! Hiç olmayacaktı da. Oysaki onun için göze almıştım tutsaklığı. Esaretin bedeli büyük olurdu masalarda hep. Mutlu son, acı ve meşakkatliydi her zaman. İnanmıştım olabilesine. Denedim gördüm bir nevi. Unutmak baştan kaybettirdi bana; masalların gerçekte bağdaşmadığını. Oysaki farkım var mıydı bilmiyorum çizgi karakterlerden ama olsun da ister miydim o da bir muamma tabi. Aşk için uğraştım ben; hiç uğraşmadığım kadar. Boş boş oturup izlerken olup biteni. Aklımda 1001 tilki hepsi tek düze aynı masal gibi. Sonra sen çıktın karşıma gelip geçen "onlardan" sonra. Herkesten farklı, herkesle aynı. Belki yaşanmıştı her şey aramızda başlamadan; reddettin beni... Belki her şeyi yaşamıştık hayalde; bıraktım seni.

Sevmeden aşık olmak, aşık olup da sevememek kadar acı değil mi?

Amen!

Bana inançsız diyenlere inat, kendimi vermeye çalıştım; inanmaya! En azından inanmaya çalışmaya. Duygularımı, düşüncelerimi, hatta aklımı bıraktım; çekip gittim uzaklara, yalnızlığı yaşamaya. Olmadı beceremedim kanımca. Geri dönmek zor olmadı aslında hiçbir zamanda. Bir şeyler yaratmayı denedim sonra, beceremedim; zormuş. İnanırım! Bir gücün, bir yaratanın olduğuna... Devamını getirmek istedim. Bir umut bir heyecanla. Fakat fark etmek zor olmadı kitap yazmanın kolaylığını. Şaşırdım. Boş verdim.

Ansızın. ! Ölmek istedim, sırf görebilmek için göremeyip de inanılanı. Karanlıktan korkmuşumdur hep. Gözlerimi kapatmak yetti cehennemi görmek için. Kolaymış! Hem de çok. Vazgeçtim! Cennet yakınmış, yalandan, günahdan da olsa.

Kader dedim! Ne yazıyorsa o. Sonra aklım yerinde, yazdıysa bozmak olmaz dedim. Devam etmeliydim. En azından yazmaya...

Sonra, sonrası da zor ya! Bu kadarmış! O yazsın ben bıraktım.

Var Mısın Yok Mu?

İmkânsızı isterken benden her yüzüme bakışında, rahatlığından olsa gerek; gözlerin gözlerimde usul usul ve sıcak, bakışların uzaklarda; bitmek tükenmek bilmeyen ufka arşın ve tenin yine bembeyaz; ruhun ellerimdeymişçesine.

Ne diye, ne için aşık olmuşum sana bilmiyorum... Güzelliğin boş sözlerin hoş bir yerde benim için. Kelimeler gibi... Noktalarla bitecekleri kesin. Zaman bambaşka akarken sen yine uzaklarda, ben yine seninle; içimde amaçsız savaşlar vermekte. İkilemler arasında kalmış yalanlar var; anılar gibi buruk, gelecek kadar belirsiz. Tıpkı yaşanmışlıklar gibi... Çaresiz.

Peki ya pişmanlıklar? Hıçkırıklar arasında ettiğin yeminlerle inat; tamda aklının iplerini salmışken uzaklara. O küçücük karanlık odada saklamışken kalbini sonsuza, sobelenmek gibi daha saymadan geriye. Dönülmezden dönmek gibi bazen. Gözlerin sımsıkı kapalı, amansız titremeler içinde ama korkudan eser yok.

Yine de git diyebiliyorsun bana, kal dediğin günler gibi; sesiz ama derinden. Çektiğim acı; alevler arasında kalmışçasına sıcak, inancımı sarsarmışçasına içten fakat tanrı kadar soyut omuzlarımda. Kanatlarım yerini almışlar sanki elimden hayatımı aldığın gibi. Söyletmek isteyip de söylemediğin cümleler kulaklarımda.

İkimizin de bildiği ama inada binen. Hangimiz hangimizi düşürdü bilemem o köprüden ama ben ayaktayım hala, yumruklarına inat bir hacıyatmaz edasıyla hem de. Acı yerine aşk veren bana.

Benzeyemedim başkalarına hiç bir zaman...

Hep de söyledim ben bambaşkayım diye;

ne kadar inanırsın bilmem ama ben pamuktan yapıldım hem de kendi ellerinde.

Love

Ah bir kapı çalsa da nefret ettiğim fakat yüzünü haftada sabah akşam olmak üzere 2 kez gördüğüm kişisel manavımız gelsin istiyorum. Gece sarhoşken arabam var muhabbeti yapan tanımadığım insanlara, hem de sırf sana benziyorlar diye kredi kartımı veresim geliyor. Kravat takmak istiyorum 2 öğün boyunca, üstüme dökmeyeyim yediğimi diye. Takılmak hoş geliyor bana insanlarla.

Bacaklarım ağrıyor. Yok yok sızlıyor diyelim.

Yeşil sıvı bir kez daha hayatımı değiştirdi dün gece, bu sefer bambaşka bir formda hem de. İlk seferinde mushroom etkisiyle dünyanın sonu diye adlandırdığım 3 santimetre kare büyüklüğündeki yeşil sıvıya kafamı sokmaya çalışmıştım. Bu sefer içkisini içtim. ! Müthişmiş. Pastoral renkler var elimde nerden geldikleri belli değil komikler ama. Büyük ihtimalle onlar da pamuktan yapılmış diyebilirim. İçimde bir sevgi bir aşk kabartısı var sizin love dediğiniz. Hem de sadece kendime hep kendime.

Loves,

Mr. S. Kaan

PS. We should be together 2 (aka. Stan)

Koleksiyon

Sonbaharın sarılığı tenimin rengini almışken, kuruluktan çatlayan ellerim; kışın ilk karıyla hayat buldu benim. Ansızın bastıran tipinin ne acı soğuğu, ne yüzümü döven taneleri vardı ilk kez vücudumda. Karın altından açan çiçekler gibiyim desem kinayeye yer bırakmam cümlelerimde. Mutluluğun tadını veren ne bulutlar arasında açan güneşin ışıkları, ne berrak suyun cazibesi nede umut. Bir çift elden ibaret; heyecanı yaşatan bana. Kırmızı ojeli, minik parmaklı fakat titreyen. Anlam vermek güç olsa da anlam almakta bir denli düşündürdü beni.

Olur olmazların içinden de gelmemiştim oysaki. Tek bir gece, tek bir bakışın önemi var mıydı bilemem ama anlamı yetmişti gülümsemek için. Geriye bakmamak ilk kez zordu belki de, dönüp gitmek ilk kez bu kadar anlamlı, içimi kanatsa da huzurlu, bir o kadar da muzip.

Şimdiyi düşünmediğim zamanlar gelecek miydi ?

Gece yine siyahtan beyaza dönerken, ben yatağımda rahat, bir o kadar meraklı. Beklemek...

Evet, beklemek zormuş. Ya bekleyecek olmak?

Tanrıya inanmak için bulduğum nedenlerden biri daha karşımda işte.

Yalan ama gerçek, dogma fakat aşikâr lakin uzun olsa da bir o kadar heyecanlı.

Kumar olduğunu bile bile hayatın, hem de kasanın hep kazanacağı belliyken, yaptığım şey delilik benim, bir o kadar da adını getiremediğim...

Al Bir De Buradan Yak!

Kar tanesi gibiyim. Bembeyaz ve tertemiz! Gökyüzünün en üstünden hem de olabildiğince süzülerek, yere inmekten başka bir amacım yok su dünyada. Uzun ve meşakkatli yolculuğumun tadı rüzgârın esintisi aslında; beni olabildiğince savurması! Savunmasız ama nazikçe. Yere inmek de mühim değil aslında, beyazdan siyaha geçiş, kirlenmek ve en önemlisi de basılıp üzerinden geçilmek istenmeden! Acıların en büyüğünü çekmeden bir nevi...

Fakat her gerçek gibi acı ve bir o kadar zorlu.

Affınıza sığınarak söylüyorum!

Bir kar tanesi gibiyim. Beyaz ve tertemiz. Siz basmadıkça tabi.

Hiç bitmeyen hayatım; uçsuz bucaksız bir sırat köprüsünün üzerinde geçti. Cezalandırma olmadan hem de... Masmavi bir okyanus üstünde yüzmeyi bilmeyen bir çocuğun çırpınışlarıyla eşdeğer! Umurumda değildi sevginiz aşkınız bana! Gözyaşlarınız tuz acınız biberdi yemeğime...

Hiç değişmeyen ama farklı sunulan menülerde karşıma... Değişiklik isteyenlere inat yalan söylemeden ben, her yeni insan her yeni hayat aynıydı benim için, 3 yaş altı oyuncaklar kadar kolay ama mat etmesi imkansız...

Sevmedim desem; yalan olur bilirim!

Yalan söylemeyi de severim aslında!

Ama bu ne bahar ne kış benim için! Mevsimlere inanmam zaten! Hepsi aynı üşütmediği sürece...

Silah kafamdayken bir kez olsun doğruları söylemek istedim; kolay olduğunu bile bile ve zevkle!

Aslında yalan söyleyen ben değildim size! Sadece oyununuza katıldım.

Tıpkı kardan melekler yapmak gibi kocaman kanatlı!

Hayal ama güzel!

Aralık

Sımsıkı ağlarla örülmüş kapkara bir kapının Hemen önünde, ellerim buz kesmiş bekliyordum. Esen rüzgârdan dağılmış saçlarım, üzerimde en sevdiğim t-shirt ve elimde aşınmış kalbim. Alabildiğine uzanan ufka bakarken, geçmiş kareler halinde gözlerimin önünde, gelecek mayhoş ama berrak bir şekilde ayaklarımın altında... Denemeye çalıştığım sıkı defans taktikleri bile sökmemişti oysaki. Beraberliğe tenezzül etmezken, sahaya gömülmüştüm adeta! Daha 22. Dakikada.

Ne hayallerle gerçekleşmişti transferim oysaki. Alkışlar, bağırışlar eşliğinde. Herkes olabildiğince umutlu olabildiğince inançlıydı çalınan her başlangıç düdüğünde. Rakipler bir bir karşımdaydı, çehreleri, taktikleri hatta istekleri farklı. Bir tek sonuç aynıydı açımdan Bunca değişiklik içinde. Yenilgiydi elde edebildiğim yegâne sonuç Her seferinde. Futbola olan aşkım hiç bitmemişti aslında. Değişik formalar altında, bambaşka arzular peşindeyken Ben. Elimden Her kaçırışımda kalbimi, Yeni bir gol Gördüm kalemde. Birbirinden güzel olmasalar da önemli olan skordu. Geç de olsa anladım gerçeği. Bırakmak istedim yavaş yavaş Ama nafile. Her Yeni Gün Her Yeni rakip benim İçin bambaşka bir umuttu çünkü alabileceğim en temiz "beraberlik" için. Olmadı, olamadı şimdiye dek. Jübilen geldi geçti diyenlere inat hale sahalardayım, tek bir farkla...

Biraz yaşlı biraz yıpranmışçasına.

Helalimin Ganını Döktüm

Hayatlar vardır alınası; beş para etmezken gerek duymazsın kıymaya. İçindeki her şey bitmişken hele ki onunla yaşamaya dair:
üç noktadan öteye geçemez anlatabildiğin.

Bambaşka bir duygu inandığın tek şey tanrıysa: inanabildiklerini, doğrularını elinden alabilen gerçekse en derinde. Yaşamaya gerek duymuyorsan eğer, sırf sevenin yalan söylüyor diye; düşünmelisin biraz nedeni sen misin diye ?!

Cevapları belli sorular vardır; 2 kere 2 = 4 etmez her zaman. Yaşanan hayatsa eğer!

Aşkın yanılttığı gibi, sevginin umudu gibi içinde...

3 noktayla bitirebildiysen eğer cümleleri, açıklayamadıklarını karanlığa gömercesine, âşkınsın demek; sadece kendine...

Zor olanı başarabildiysen eğer; aşkı geçebildiysen yani, damarların bırak!

Kansızda akar!

Önemlisi buysa senin için...

Bilmediğin sorulara cevap,

aşksa tek cevap...

Bırak... Onsuz yaşamayı öğren!

Mahşer-i Azal

Kıyameti koparmak istiyorum bir parmak hareketiyle. Gökleri indirmek ayaklarımın altına, bulutları kucaklamak istiyorum tüm şımarıklığımla. Şıarmak dediysem öyle böyle değil hani, ağzımdan salyalar saçarak. Deli desinler bana, salmışken iplerimi. Bağlamak mümkün olmasın ellerimi, ayaklarıma. Bu halimle sevsinler beni, hiç sevmedikleri gibi. Umurumda olmasa da hani, merak etsinler az da olsa ne olacak diye.

Ben salmışım zaten kendimi. Ne kıyamete gerek var ne gökleri yere indirmeye. Ne sevsinler beni ne merak etsinler istemez. Hep yettim kendi kendime. Ne olacağı umurumda mı zaten, ne olabileceğini yaşamışken çoktan.

Ya şımarımasaydım hiçbir şey yokken ortalıkta. Ya kalakalsaydım kasarken kendimi taş olurcasına. Ya ben olmasaydım başkaları gibi kendime bakarken aynada.

Ya Tanrı'yı oynamasaydım yıllarca yalanlarla?

Yine size can verebilir miydim tek bir dokunuşumla...

Nari-n

Ara sıra da olsa sakınıyorum kendimden tutkularımı. İçimde bıraktıkları, alıp götürdükleri kestirilemez oluyor önceden. Mangal yapmak gibi olsa da aslında, ne zaman alev alacağı ne zaman söneceği belli değil üzerinde pişmeyi bekleyen kalpler arasında. Sırasını beklemek gerek her şeyden önce, nerde olduğunu bilmeden, zaman aşımı öncesini takiben. Düşünesin gelmiyor düğüm atmaya çalışırken aranıza zaten misina kadar inceyken paylaştıklarınız. Sevinemiyorsun tuttuğun balığa bile, daha büyükleri tutuldu diye. Tek ferahlatan sessizlik aslında seni, içindeki fırtınalara inat. Hava kusmayı bekliyor bir yerde, rahatlamak için olmasa da ince bir çizgi atıyorsun bileklerine. Filmlerdeki gibi tıpkı, ince ve kırmızı. Kolaylaşıyor sınırı geçmek düşman menziline girdikten sonra. Tabi düşmansa girdiğin menzilde bir tarafta...

Amorti

Beklentilerin aksine, alkolün verdiği dumur çok büyük ölçüde geçicidir. Hızlı çöküşün mimarisi olmasa da, yapay zekâ üzerinde yaşanan bir satranç oyunundan farksızda değildir kanımca. İlk izlenim hususunun hassasiyetine değinmek istesem de, yapılan her "yaratıcı" fikir, eksi hanesindeki bir çizige bedeldir. Pratikte her şey bambaşka çünkü.

Eğer o veya bu şekil gözetmeksizin yer ettiyseniz insanların zihninde, başınıza koyulan ödül hiç bir zaman amortiyi geçmeyecektir milyonlar etseniz de. Nedenler sonuçları getirmeyecek, bahaneler kaleleriniz, olaylar veziriniz ve siz piyon olacaksınız en derinde, önemsiz gibi görünse de... Pahanız bilinmeksizin.

İnanç için inkâra gerek duymayacaksınız belki de, sarhoş olmak yeterli gelecek hayırı duymak için. Üzücü olsa da sizi yüreklendirecek biraz daha, "belki" için bahaneler ararken umarsızca. Beklentinin önüne geçemediğiniz durumlar olacak, oyuncaklarınızla avutacaksınız kendinizi, kırılmak bilmeyenler gibi.

Gece olup da, tekrar zamanı geldi mi, ışıkları kapatamayacaksınız korkunuzdan. Ya olmazsa derken içinizden, gerçeğin acısı tuz biber olacak yaranıza. Büyük ödül için kırbaçlanacaksınız belki de bu sefer, son haneyle kaçırmayı umursamazsanız eğer!

Soya Sosu

Sevinmek aldatıcıdır yaşlanırken,
her geçen saniyeye hediyeler var diye.

Ölüm en büyük korkumken içimde,
büyüme, sırf birileri kutlasın diye...

Eşdeğer benim için diri diri gömülmeye.

Nefretim; iyi ki doğdun diyenlere,
beni yaşamdan sırf alıkoyabildiler diye.

Biografi'em

Bir film setinden farksızdı yaşadıkları.

Araç olmanın ötesinde gidemese de, istenilen yer ve zaman için hazırды hep; fotoğraf karelerinin önüne geçemeyeceğini bile bile arka planda olmak, 15 dakika sonrası için yaşanan bilinmezlik umurunda olmadı onun. Tek gayesi işini başarıyla tamamlamaktı oysaki. Yapamadı; çabalamaktan da yılmadı ebediyen.

Geride bıraktığı köz rengi elleri, yemyeşil gözlerine vurmuştu darbeyi bir kere, sesi kışın ayazından soğuk, hareketleri tenini çoktan dondurmuştu.

Nefes almak, ölümü beklemekten daha zor, çok daha ağır geçiyordu belli ki. Son arzusunu çoktan yerine getirmişti cellat; şaşkın ama umursamazca. Kutu içindeki oyun hamurlarını getirirken gözleri parladı eski günlerdeki gibi.

Son bir ışıktı geriye kalan, yaşamını olmasa da ileriye aydınlatan. Kırmızıyı beyaza karıştırırken ölüme merhaba dedi. Acı çekmeden, zaman durmuşçasına. Hayalden de olsa bitiremedi başladığı işi.

Pembe düşlerdeki gibi...

Kifayet

Bambaşkadır kış sabahları; eğer uyanır uyanmaz dışarı çıkabiliyorsanız...

Ne kadar kalın giyinmiş olursanız olun tarif edilemez bir soğuk vurur sizi. Ne acı verir ne tat aslında. Hissetmenin ilerisinde gibi, içinizden geçen bir hayalin verdiği ürperti. Ruhunuzu temizler, günahlarınızı alır götürürmüşçesine...

Keşke her şey bu denli kolay olabilse diye düşünürsünüz, istemeye istemeye kalktığınız yatağınızda. Gözünüzü açtığınız ilk an, en parlak flash sizi nükseder sanki. Şöhreti kara lekeyle yakalayanlar gibi...

Yüzünüzü yıkamak istemezsiniz, uykunun büyüsunü bozmamak için, çok geçtir ama kendinizi bir kez olsun sorguladıysanız eğer.

Sifonu çekmek bile zor gelir, yırtılıp atılan kâğıtların arkasından, geri istemeseniz de onları. Lokmalar boğazınızda düğümlenirken, kahvaltı yapmanın gerekliliği üzer sizi, çalışmak gibi, uğraşmak gibi. Bir an çok zengin olduğunuz aklınızın ucundan geçer, tebessüm anlatır her şeyi. Hayalleriniz mutlu başlatır sizi, kâbusların yıkabileceği gibi...

Bazen ne olursa olsun gülmek istersiniz ansızın, sıkıntılarınızı atmak için, sahte kahkahalar yükselir sesli, fakat mealden uzak. Gülmek bile zevk vermez bazen en mutlu anınızda, kalbiniz karalar bağlamışsa eğer. Atamıyorsanız anıları damarlarınızdan, korkuyorsanız her şeyden çok kendinizden... Asıl o zaman bambaşkadır kış sabahları sizin için...

Birikmiş

Kadersizlikten olsa gerek; birilerini, bir Şeyleri özlemek bambaşka bir duygu benim için. Acının verdiği haz, zevki katlarken azar azar, her karşılaşmada damarlarımda donan kan, tersine akıyor hayatımdan. Ve ayrılıklar, yaşıma inat.! Küçölüyor önümde... Kralın önünde diz çökermişçesine. Hâlbuki kraldan çok kralcı olmayı tercih etmişimdir hep. Yaratandan ötürü yaratılanı sevmek huyum olmasa da.

Karmaşık düşüncelerin zorluğu, altından kalkılamaz buhranlara sürüklese de beni; amaçsız yorgunluğu yatağımda son buluyor her gece. Yalnızlığın verdiği korku, güvene dönüşürken yavaş yavaş. Ruhumda benimle kararıyor, her hatamdan sonra, bir Şeyler kanıtlamaya çalışırcasına, ısrarla...

Kendime söz geçiremiyorum konu sevgi olunca. Beceremezmişim gibi geliyor sevmeyi, ya da öyle görünmek istiyorum nedensizce, kendimi kandırırken.

Hep sesli konuşmuşumdur yıllarca, konu yalan olunca...

Kar Tanesi

Tamamen kişisel istek üzerine yazılmamıştır...

Farkındayım her şeyin diye düşündüğüm anlardan biriydi. Ayağımda hiç çıkaramadığım superstar'larım, kolumda kayıp düşmesinden korktuğum kuşum, karların üzerinde basılmamış yerlerden yürümek için çabalıyorduk. Geçirilen 2 saati aşkın maratonda pamuk ipliğine bağlı kar taneleri bize eşlik etmekle kalmayıp neşemizi de yerine getirmekten kaçınmadılar. O saniyeler geldi her şey aklıma zaten; taksimetrenin korkulu gözlerle bakışımıza aldırılmayıp umarsızca artması gibi. Yanan sönen ışık kırmızı olmasa da, gök kuşağından da parlak değildi çizgi filmlerdeki. İnsanın kafasına silah dayaması gibi bir şey... Korkup çekemez ya hiç bir zaman... Bütün ölümler de heyecandan olmuştur intiharlar da zaten.

O saatten şu ana değişen tek bir şey beyazdan kızıla yönelen gökyüzü, pencereden tam göremesem de dışarıyı umursamıyorum da pek. Bazı şeylerin tozunu almak yetmiyor hayatı kurtarmak için. Ya hepten kaldırıp atmak ya da hiç bırakmamak lazım aslında. Tıpkı superstar'lar gibi yani. Basit, işlevsiz ama vazgeçilemeyen türden. Sıyırmak gerekiyor bazen hapsoldüğümüz bedeni üstümüzde, üşümekten korkmadan...

Ruhuna silah dayamak bambaşka bir şey o zaman, korkunun ecele faydasının olmaması gibi. Heyecansız başarabilmek her şeyi...

Arka Bahçe

Bambaşka bakıyorsun hayata, kapanırken kapılar birer birer üzerine doğru. Sevilip de duymadığın zaman kalbin bir cam kadar dayanabiliyor, beklemediğin anda elinden kaırmışçasına. Amaç kırılanları toplamak olmuyor hiçbir zaman, içinden akıp da gideni görünce. Mazi diyenler oluyor, gülmemek için tutuyorsun kendini. Yabancılar umursanmıyor hiç taraflarca, bütün oyunların onların üstünde dönmesine karşı. Bitip de aamadığın eller oluyor sırf renksiz diye güvenirken kendine. Sahte okey tutarken ellerinde, yalanların gelip geçiyor aklından; nedensizce söylenen. Yapılan kazadan sonra dönüp bakmak gibi arkada kalana... Arka arkaya 5 sefer tura atmak gibi zor aslında açıklamak bazı şeyleri, imkânsız olduğu aşıkar olsa da denemek zevk veriyor. Hep hayal ettiğin yemyeşil bir arka bahçe değil aslında görünenin aksine, adı gibi; ironiye yer vermeden açık seçik. İpler elimde diye düşünsen de sen hep, tutabildiğinin ötesine geçememesi senden çok beni üzüyor. şarkılar çok bir anlamlı geliyor, her sözde bir anlam çıkarma çabası içindeyken. Her zaman olduklarından farksız olmasının garipliğiyle aslında. Bu sefer sen anlam veriyorsun bana vermeye çalıştığın gibi; ne kadar başarabildiğin ortada her zamanki gibi. !

Adımın Harfleri Eksik

Bir kış gecesi, sararmış yaprakları, rengârenk çiçeklere çevirebiliyorsam gidişimle; geçip gitmiş zamanı önüne serebiliyorsam bir film şeridi gibi, yaşandığını bile bile ama acısını çekerek ve yakabilme olasılığını kaldırabiliyorsam elimden geldiğince... Bütün amacım sana! Haykırabilmek belki de seni ne kadar sevdiğimi.

Biliyorum geri dönüşü olmayan bir yolda olduğumu. Sana bırakabildiğim kalbimden başka bir şey kalmamışsa ellerimde ve en acısı arkama bakmadan koşabiliyorsam ben durmadan. Senden uzaklaşmak için, bil ki tek umudum, beni hala sevebiliyor olman.

Her şeyi bitirmek için yalanlar söyleme çabasındaysam. Hiç yaşanmamışı oynuyorsam hem de anladığını bile bile; senden bir şeyler bekliyorumdur çaresizce ama umutlu bir şekilde...

Atacağın bir mesajın farkındaysan eğer, beni tekrar ben yapabileceği gibi. Suskunluğunun acısını çekmek istemiyorsam, yazdığım satırlarda; inan yaşamak için katlandığım tek sebep sensin. Her yalanı söylediğim kadar rahat ve bir o kadar inandırıcı.

En ufak bir umut varsa içinde, benim bütün inancıma eş değer. Bana sarılabileceksen aldırmadan kimseyi, öpebilmeye gücün varsa defalarca...
Ben senin olmaya varım! Sorgusuz sualsizce...

Misafir

Muhtelif geçen bir günün ardından aklımda kalan Almanca dersinde duyduğum zum beispiel (yazılısından bile emin olmasam da) kelimesinden ibaret. İşin garip tarafı ise kendimi Faruk K gibi hissetmem. Belki sadece K harfinin büyüklüğü belki de bu gün ilk kez yalan gülüş atmayışımın verdiği mutluluk olabilir neticesi; ne fark ederse tabi...

Orhan Pamuk'un kanımca Kırmızı Başlıklı Kız romanı tadındaki Nobel dll yapıtı, içimi resmen kararttı. Nezih bir pazar günü düşüncesiyle biraz da kültür birikimi niyetiyle almaya çalıştığım kitap bir gümüşün korku filmlerinde kurt adamların üzerindeki etkisini bana yansıtmasıyla, D&R'ı bir baştan bir başa çığlık atarak geişim işin görünen kısmı olmayı bırakmış ruhuma tercümanlık yapıyordu. Okuma korkusu bu olsa gerek diye düşünüp, arkamı dönüp çekip gitmekte buldum çareyi, oysa kitabın fiyat etiketini bile çoktan değiştirmiştim, aklımda tabii... Yürüyen merdivenleri kullanmak içimden gelmedi, boşluğa doğru yürüyüp, asansör kabinin yanından en alt katı inceliyordum, Tanrının bizi izlemesi gibi, nasıl bir zevk anlayışıymış diye. Bir an duraksadığımı hatırlıyorum aşağıya atlamadan önce... Sonrası malum bir Şekilde uykudan uyandım, sabahı getirdiğim bir akşamın tadı vardı ağzımda. Vücudum su istese de ben; inadına tuza banıyordum yaralarımı, sırf mikrop kapmasın diye. Duyduğum ses aynı Şeyi niceliyordu yavaş ama ısrarlı bir biçimde; cennet annelerin ayağının altındadır. Belki umama engel olmak için, belki tanrıyı sorgularcasına. Gerisini unutmuşum zaten anneme sarılınca.

İroni

Çok uzun bir süreden sonra banyo yapmış gibi hissediyorum. Başımdan vücuduma yayılan damlalar tenimden çok ruhumu temizlercesine. Her birinin içinde geçmişin izleri, birer birer akıp giderken üstümden, ben olup biteni anlamaya çalışıyorum. Göz yakmayan şampuanım bitmiş çoktan, fakat sıcak buharın azizliği olsa gerek bütün çakralarım açılmış sanki. Zifiri karanlık liflerin içinde erirken uzanıyorum banyo mermerine, kaynar suya dayanma çabası içinde son bir serinlik veriyor bedenime ve uyutuyor beni sakince. Gözlerimin önünde renkli ışıklar, kulağımda belirsiz çığlıklar var; rahatımı bozmak istercesine yükselen.

İrkilemiyorum. Hareketlerim çaresiz, yavaş yavaş pili biten oyuncak araba gibi. Son bir nefes alıyorum mumyalaanmış bedenime bakıp, ruhumu bırakmak için imzalamam gereken kâğıdı tutarken kurumuş ellerimle. Üzerime damlayan mürekkebi görmezden geliyorum, ne de olsa uzun bir süre banyoya uzak kalacağım...

Kahkaha

Eee şey...

Ne saatten bahsetmek istiyorum ne kederden ne dertten tasadan, melankoliye ufak bir ara verip aklımda kalan unsurları masaya yatırma peşindeyim bu akşam. Öncelikle sakız fiyatlarından yakınmak istiyorum. Saatlerce çiğnenebilme olasılığına, şişirip patlatılarak ya da çekip uzatılarak yapılabilecek onca oyununa olsun, bir uhu gibi kullanım kolaylığı olsun, içinden çıkan bin bir çeşit yazıcıklar, fallar ve bilumum 286 renk karikatürü ve resimleri olsun 100 kuruş gibi komik bir rakama satılması şiddetle kınıyorum! Bence bir whopper menüye eşit bir pahası olmalı.

Üzerinde saatlerce (!) Düşündüğüm 2. Bir konu ise bowling toplarının üzerinde bulunan ve saçma sapan olduğuna inandığım 3 delik. Topu kavramak için yapılan bu delikler tek sayı olması itibari ile ve 5 parmağı bulunan insanoğlu için hem çok elverişsiz hem de çok sağlıksız. Hayatında bowling oyunu ile ilk kez tanışan insanların o deliklere parmaklarını rasgele sokma çabası beni her ne kadar güldürse de acınası durumlara da parmak basmıyor değil. Bunun için Türkiye Bowling federasyonundan topların üzerindeki delik sayılarını a) kaldırmalarını b)5 e çıkarmalarını c) ise 1'e indirgemelerini özenle istemekteyim.

Günün üzerinde etki yapmak istediğim son konusu ise 1081 Malazgirt Meydan Muharebesi. Bunca senedir gördüğüm tarih dersleri Selçuklu hükümdarlığını ve bu savaşın önemini vurgulamıştır. Haksız da değiller aslında daha atın bile keşfedilmediği bir dönemde dağlar arasında bulunan bir ovada yapılan savaşta, hiç tanımadığı bir medeniyeti hem de kendi topraklarında alt etmek ve Türklere Anadolu kapısını açmak hem büyük beceri hem de hüner istiyor. Fakat bunca kudretli orduya sahip Selçuklu beyi hiç mi dönüp ordusuna bakmadı! Bu kadar çirkin bir ırkı bu kadar güzel topraklara(!) getirmek nasıl bir bilgelik ister bunu anlamış değilim. Özümde keşke fetheden askerlerin aslında gerçekte maymun olmasından korkuyorum ve tarihçilerin bu konu hakkında da gönülden açıklamalarını hiciv dersine 13 sayfalık bir araştırma raporu olarak istiyorum...

Kırılğan

Durmaksızın zihnimde aynı soru... Beni bir ay içinde bu denli değiştiren olgunun adı neydi acaba? Belirli olaylar silsilesinden çok, "2d" grafikli ataride bir savaş oyunundan çıkan mermi hızındaydı üzerimde bıraktığı acı. Az pikseli; ama bütün ekranı küçük kırmızı karelerle doldurabilecek kadar etkili. Üzerimde emeği geçmedi değil aslında; ilk kez kendimi daha olgun, daha yalnız ve yanlışlarımla baş başa görüyorum. Nedeni verdiğimiz ara diye düşünüyordum başlarda... Gün geçtikçe her şeyin tekrar düzeleceğini, benim ona, onunsa bana ait olduğundan emindim. Düşüncelerim sanki değişmiş gibi görünse de bu sadece cümlelerin sizin üzerinizde oynadığı ufak oyunlardan kaynaklanıyor, bunu belirtmek isterim. Ondan öncesini düşünme fırsatım oldu bu sefer, her şey daha eğlenceli, daha yüzeysel daha günü birlikti. Gün başlayıp biterdi benim için.. Ne bir saniye sonrası ne de akıp giden zaman. Sorumluluklarım yoktu, düşüncelerim, kederlerim...

Hepsinin tek sebebi o oldu. Hayatımın baharını alıp götürdü benden. Bitiremediğim pamuk şekerimle elimde, çocukluğumdan çekip alırken beni korkuyordum. Gözyaşlarımla mutluluğumu gizliyordu. Anlatılmaz şeyler yaşamadım aslında, sizin aşk ile tabirinizle ben sadece oyun amaçlı birlikteydim bu zamana kadar. Şimdi soracak olursanız ne içindeyim ne dışında... Hala bana çok uzak, biletini alıp da hiç ulaşamayacağım bir yerde gibi geliyor bana. Asıl amacım beni bu denli değiştirdiği için teşekkür etmektir kendisine ama insan dalıp gidiyor içinde kalanlarla... Elini tutup gösteremedim kahramanımı kimseye, haykıramadım aşkımı satırlardan ötesine; beceriksizliğimden öte fizikseldi nedeni, çözülememiş bir problemmişçesine. Keşke bir şahsa bir benliğe âşık olsaymışım, diyemeden geçemiyorum kendi kendime, durup düşününce de yakışanı buymuş diyorum, herkes gibi olamazdım zaten. Tanrı olmak kolay sanırdım hep tanrıçayı görene kadar...

Teşekkür ederim sana; artık lahmacuna düşen limon çekirdeğini parmaklarımla alıp çiğneyemediğim için...

Sezgiler

Bu gün babamdan nefret ettiğimi anladım. 22 yılımı alan bu uzun ve meşakkatli süreç içerisinde kendiyile girişimde bulunduğum komünikasyon çabam ki teknoloji üzerine yapabileceğim bir ilk-tisat ile nokia cep telefonunun icadı üzerime olabilirdi, 365 kelimeyi geçmez diye umuyorum. Doğumum dâhil kendisiyle geçirdiğim zamanın kısalığı olsun, hiçbir zevkimizin ki bunun nedeni kendisinin hiçbir zevke sahip olmayışı olsun, kendini oğlunu kıskanabilen bir baba oluşu olsun kendisini dünya üzerinde bir ilk yapmaya yetiyor ve lakin baya bir de artıyor. Bana göre hiç bir zaman yaslanma ihtimali olmayan babamı her ne olursa olsun fikirlerim üzerinde azat ettiğimi söylemek boynumun bir borcu olmuş bana. Kendisinin anlaşılmaz tavır ve davranışları şu saniyeden sonra umurumun en ücra köşelerinde bile yer etmeyecek ve ben büyüdüğümde o ise çok yaşlandığı zaman ona karşı belki de hayatımda ilk kez elime geçecek olan fırsatla - genelde en becerikli olduğum işi yapacağım üzerinde. Bu olgunun üzüntüsünü ise son 1 haftadır içinde bulunduğum ruh hali nedeni ile şu an çekmekteyim – bu da konuyu nefret ögesine bariz bir şekilde getiriyor. Misali gereği sinemada yenen mısırın filmin tam da en heyecan dolu dakikalarında dişinizin arasına kaçıp sanki minik bir yosunmuş gibi oradan çıkmayıp damağınızı "nefretle" gıdıklaması gibi... Yine aynı örneğin ilelebet süre gelemeyişi ise ben ve babamın yollarının ayrılış zamanını açık ve bir o kadar net bir şekilde ortaya koymuş bulunuyor. Katliam hele de nefret içeriyorsa diyorum içimden; bir bakışın bile öldürücü gücü olduğunun inancındayım sonuna kadar. Hele de bu en sevdiğin ilişkilerinden biriye, baban gibi!

4.Gün - Deneme 2

Yeni günün özellikle de bana parıldayan ilk dakikaları anlatılmaz fakat yaşanabilir bir gizemle dolu. Neil Armstrong'un aya ilk ayak bastığında bile hissedemediği kadar çekingen olduğum apaçık aslında. Bilemediğim, fark edemediğim bir korku bütün benliğimi sarmış durumda. Yaptığım bir yaramazlığın acısını ilkokul öğretmenim; hem de hiç üşenmeden mezarından çıkıp ödetecekmiş gibi geliyor hep. Her adımım, her nefesim ona olan borcumun faizi üzerimdeymiş gibi. Sanırım bir betimleme uğruna onu diri diri mezara koyduğum için bunlar. Acı çekiyorum desem dünyanın en ironik yalanını söylemiş olacağımın verdiği trajikomik durum beni mutlu etti bir an. Ne de olsa yazdığım her harf onun eseri. Bu sefer o yeşil tahtada büyük harflerle benim adım yazıyormuş gibi geldi; yaşadığım gururu perçinlermişçesine, fakat kalbimi kanatarak. Boş veriyorum neden olan kızıl'ı, büyük ihtimal sonbaharın esintisiyle gelen yaprağın rengidir diye...

3. Gün

Günün bittiği vakte gelmenin verdiği huzur, beni 2 gündür hayata anahtarlık gibi bağlayan tek sebep diyebilirim. Saçma bir benzetme gibi gelse de hepimizin demir bir anahtarlığa, anahtarlarını geçirmek için verdiğimiz dakikaları, sırtımızdan akan terleri görmek "bilakis" de tahmin etmek için sanırım tanrı olmaya hiç bir zaman gerek duymadım. Tanrı demişken 3. gününe girdiğim bu ağır tramvayda hayat beni başladığım noktadan ilk kez de olsa bir durak ileri götürmeyi başardı. Kötü haberse; ileriki durağın daha da karanlık olması... Her zaman asıl vitamini kabuğunda sandığım dünyanın, yanlılıkla da olsa kabuğunu çoktan soyup atmış olduğumu fark ettim. Demek istediğim görmüş geçirmişliğim değil aslında, sadece küçük bir çocukken parkta, pamuk şekerinden büyük bir parçayı kuma düşürüp de 1 an bile olsa olsa yanlış yaptığının farkında olmasına rağmen üstüne silip yemesinin verdiği ne rahatlık ne de umursamazlık kaldı içimde.

Ya büyümeye başlıyorum diye düşünüyorum bir taraftan ya da zaten çoktan ölmüşüm...

Her şeyi silip tekrardan başlayım diyorum.

Defterime bakıyorum; sayfalar çoktan bitmiş.

- defter de neymiş?! diyesim geliyor!

....diyemiyorum çünkü her şeyden çok güvendiğim dilim de çoktan bırakıp gitmiş beni: ne denli, benliğimi kaybettiğimi gösterircesine.

Kabulleniyorum: senli benli konuşmamak gerektiğini!

Algılar

Yine 00.13...

İçimdeki belirsizlik yerini yoğun bir baş ağrısı ve acıya çevirdi. Dediğim gibi bilemedim... Türkçe slow şarkıların azizliği olsa gerek kar'ın yağışı bile tat vermedi bu gece. Anlık gelgitlerin devam ettiği saniyeler başımdan vücuduma doğru kayıyor, bir iceberg'in belgesel kanallarında anlatıldığı; işin aslının üst değil de alt tarafının önemini gösterircesine... Zihnimde bitip tükenmek bilmeyen yummy yum reklamları gibi uzun ve manasız düşünceler gecenin azizliğini gösterirmişçesine darmadağın. Hep ölümün nasıl geleceği nasıl tat vereceği heyecanlandırmıştı beni ama bu gece uykunun vereceği haz ilk kez ölümle burun buruna. İşin ilginç yanı karamsarlık akan bu cümleler beni motive ediyor; aslında hiç var olmayan ama yarış halinde bulunduğum gerçek benle. O kimse ?!

.....

Belki de ilk kez soğuktan nefret ediyorum, ruhumdan daha sıcak olabildiği için...

Bilemedim

Yazasım geldi bi... Belki saat 00.13 diye böyle oldu bilemedim. İçinde bulunduğum ruh haliyle dökülen bu kelimeler biraz keder biraz da inanç içeriyor sanırım. Taksi ararken geri geri yürürsün ya dakikalarca sonra önüne dönersin. Bıkıp da kafanı kaldırdığında geçen o sarı araba üzer seni genelde, ya da sarhoşluğun sabahında geceyi puzzle parçaları gibi birleştirme çaban vardır ya umarsızca ama meraklı bir biçimde öyle hissediyorum kendimi. Hem de kendi evimde kendi odamda... Üstümdeki bu acı ne bilemedim hiç. Umarım bir gün size de olur anlarsınız beni daha içten olarak! Samimiyetle, inancım da buradan geliyor sanırım... İçimden bir ses diyor ki insanlar seni kötü tanıyor, sevmiyorlar diyor; düşünüyorum doğru mu diye? Hak veriyorum o insanlara kötü davrandım, beni seven olsun sevmeyen olsun... Hepsinden birer birer özür dilemek isterim aslında! Amacım af dilemek değil de (ne acaba) bilemedim... Yanlışlarım oldu tabi bazen isteyerek bazen istemeyerek... Eşek gibi farkındayım neler yaptığımın ama geri dönmeye yüzüm olmuyor hiçbir zaman af dilemek için. İşin aslı çaresizim aslında Atilla Taş'ın buzda dans'tan elendikten sonra hissettikleri gibi hissediyorum niye bilmiyorum belki bir an yakın buldum kendimi belki laf olsun diye...

Sabah kalkacağım bakmışım ben ne yaptım diye, bu sefer duygularımın sarhoşluğuyla, büyük ihtimal kendime güleceğim uzunca bir süre neler düşündüm diye, yaşlı ama ağır bir amcanın kışın kar olmamasına rağmen kayıp düşmesinin verdiği gülünçlüklerle olacak bunlar, pek umursamayacağım dönüp mukavvadan ev yaparmışçasına tostumu yiyip okula gideceğim. Sonra, ne en ufak bir şey değişecek hayatımda ne de bir monotonluk olacak. Parmaklara daha az yapışan uhudan alacağım sonra parmaklarımı birbirlerine yapıştıracacağım bütün ders uğraşp sonrada yanlış bir şeyi kanıtladım diye gurur duyacağım kendimle, hiç olmayacak bir şeyi sıkıp da tutturduğunuz zaman aldığınız zevkle benim içim dolarcasına ve en güzeli de öğlen makarna yemeye gideceğim niye ve neden olduğunu bilmeden umursamadan... Ne öğlen olacak yarın benim için ne ben olacağım yarın için.

SON